

ikke, at jeg sagt et eneste Ord, der kunde give Anledning dertil. Den Deel af mit Foredrag, som det ærede Medlem sigtede til, var foranlediget ved en Ytring af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen). Han begyndte sit Foredrag igaar med at sige, at han meente, at jeg ikke var saa fredelig og fredsommelig stemt i denne Sag iaar som ifjor, og bebreidede mig dette. For at svare derpaa, sagde jeg, at det var naturligt, at jeg ikke kunde være det, da jeg ifjor havde saa fredeligt og roligt, som jeg paa nogen Maade formaaede, søgt at bringe Modstanderne til dog at indlade sig paa en Forhandling for at see, hvorvidt vi ad Overeenskomstens fredelige Bei kunde komme tilende med Sagen, men dette havde man brat og brusque afviist fra andre Sider. Jeg sagde, at, naar dette havde viist sig, kunde det ikke nytte, at man tænkte paa yderligere at fremme Sagen ad den samme jævne og fredelige Bei, thi for at dette kunde skee, maatte der fra begge Sider vises Interesse for Sagen; naar der fra den ene Side slet ikke var noget Dunst i den Retning, kunde det ikke nytte Noget, at man vilde fremme den videre ad denne Bei, men saa maatte vi slaae ind paa en anden. Det var dette, jeg sagde, men denne anden Bei, vi maatte slaae ind paa, er netop den, der ligger i dette Forslag, og hvorledes kan det ærede Medlem da komme til at mene, at jeg havde sagt, at jeg vilde opgive Sagen? Denne Bei har det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds anseet for at være en krigerisk Bei, den modsatte af den, jeg fulgte ifjor. Naar jeg nu forsvarer denne modsatte Bei, saa kan der ikke lægges deri, at det er min Mening at opgive Sagen; tværtimod, naar det ærede Medlem har den Opfattelse, at det foreliggende Forslag ikke er en saadan Overeenskomstens Bei, som vi gif ifjor, men at det tværtimod er et Forsøg paa en anden Maade, nemlig saavidt det staaer til os, med Kraft og Bestemthed at faae Sagen afgjort, saa ligger der jo dog derti, at jeg ikke har opgivet at ville gaae videre. Dersom Vorherre vil, at jeg kan virke Noget i denne Sag, vil jeg gjøre, hvad jeg formaaer. Jeg troer altsaa, at det ærede Medlem for Viborg

efter denne Erklæring selv vil indrømme, at han ikke har nogen Grund til at sige, at jeg har yttret, at jeg vilde forlade denne Sag. Givlken Bei jeg i Fremtiden vil gaae, omtalte jeg slet ikke, jeg sagde kun, at jeg vilde gjøre mit Yderste ad den Bei, som efter min Mening var den eneste mulige, ved Samling af større Kræfter, deels omkring i Landet, deels her og deels i Landstthinget — desværre det er uvist, hvorvidt det kan skee der — og at jeg vilde gjøre alt Muligt for virkelig at trænge denne Sag igjennem mod dem, der ikke ville nogenstomhelst Overenskomst ad fredelig Bei; men om det skal skee paa den ene eller den anden Maade, vil jeg have forbeholdt Fremtiden. Jeg vil altid vælge den Bei, som til den Tid nærmest forekommer mig at ville føre til Maalet, og jeg kan altsaa ikke binde mig iforveien med Hensyn til Valget af den Bei, der skal gaaes. Det ærede Medlem meente, at der var saameget mindre Udbyg til nu at opnaae Noget, som jeg ikke engang holdt fast ved mine egne Forslag, men endog med Fleertallet var gaaet over til med Hensyn til adskillige af disse Spørgsmaal at stille Endringsforslag, som gif endnu videre. I den Henseende antager jeg ogsaa, at det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, der ikke ere enige med mig i denne Sag, ville kunne sige sig selv, at dersom der paa nogen Maade fra Regjeringens Side navnlig i dette Thing var opstillet nogen Mulighed for, at man vilde kunne komme til nogetsomhelst Resultat, som jeg kunde gaae ind paa, vilde man have Ret til at bebreide mig, naar jeg da alligevel gif en anden Bei; men naar jeg seer, at mine Forslag, finde ligesaa lidt Bifald eller Medhold hos Regjeringen som Fleertallets, og jeg paa den anden Side kan erkjende, at Fleertallets Forslag have deres gode Grunde og ere paa deres rette Plads, saa gaaer jeg med dertil, fordi jeg ikke derved opgiver Noget, men yderligere søger at vise, at, saalænge vi ikke kunne faae Noget, saalænge maa man vise, hvad man efter den yderste Rets Standpunkt troer at burde kunne fordre. Saaledes er jo den forskjelligte Stilling. Naar man skal stille op, hvad man vil, saa stiller man det op, som man efter sin Overbeviisning ha-